

Arrest

nr. 294 595 van 25 september 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 juni 2023.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partijen, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 27

februari 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de landeninformatie bijgebracht door verzoekende partijen blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partijen slagen er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwisten weliswaar in hun verzoekschrift op algemene wijze, doch slagen er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissingen concreet met betrekking tot hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld.

Waar verzoekende partijen verwijzen naar de problemen die statushouders in of bij terugkeer naar Griekenland ondervinden om een verblijfsvergunning te vernieuwen, blijkt in casu het volgende.

Volgens de gegevens in het administratief dossier werden hen en hun gezin op 23 september 2019 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en verkregen zij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder (Eurodac Marked Hit van 12 april 2022; NPO eerste verzoekende partij, p. 5; Griekse verblijfskaarten van verzoekende partijen gekopieerd in het verzoekschrift). Hun Griekse verblijfskaart

blijkt verstreken te zijn sinds 23 september 2022. De Raad wijst er in dit verband op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklank in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoekende partijen brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat hun internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoekende partijen niet zouden kunnen terugkeren naar Griekenland.

Met de verwijzing naar de geciteerde landeninformatie tonen verzoekende partijen echter niet aan dat het voor hen onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Griekenland de vereiste administratieve stappen te zetten om deze (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen. De Raad erkent dat een verlenging/her-nieuwing van de Griekse verblijfsdocumenten een lange periode in beslag kan nemen, maar verzoekende partijen tonen niet aan dat zij deze periode niet zouden kunnen overbruggen. Er blijkt niet dat verzoekende partijen de zelfredzaamheid en sociale ondersteuning of netwerk ontbeert om hieraan het hoofd te bieden. Zo werkte eerste verzoekende partij tijdens hun verblijf in Griekenland voor 5 à 6 maanden als bakker in een Koerdisch restaurant in Thessaloniki (NPO eerste verzoekende partij, p. 8; NPO tweede verzoekende partij, p. 7), hadden verzoekende partijen toegang tot de woningmarkt (NPO eerste verzoekende partij, p. 6-7), en hadden zij toegang tot opleidingen en onderwijs (NPO eerste verzoekende partij, p. 20) en genoten de kinderen onderwijs in scholen (NPO eerste verzoekende partij, p. 11-12). Verder blijkt dat toen hun identiteitsdocumenten werden gestolen in Thessaloniki, de verzoekende partijen steun kregen van verschillende diensten, dat zij bij vrienden die ook lid zijn van de Koerdische partij KDPI gedurende 10 dagen konden verblijven en dat zij tenslotte ook financiële steun kregen van familie en vrienden in Iran, Iraaks Koerdistan en Engeland om een eigen woning te huren (NPO eerste verzoekende partij, p. 6, 8). Verzoekende partijen tonen in deze stand van zaken niet aan dat zij bij terugkeer naar Griekenland niet terug toegang zouden hebben tot dit netwerk en duurzame ondersteuning kunnen genieten om de lange wachttijd te overbruggen. Eerste verzoekende partij beschikt ook over een AMKA nummer dat toegang geeft tot sociale zekerheid waarop verzoekende partijen bij terugkeer beroep kunnen doen.

Verzoekende partijen maken verder ook niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die hen zouden verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Griekenland. Tweede verzoekende partij wijst in voorliggend verzoekschrift erop dat zij lijdt aan psychische en mentale problemen waarvoor behandeling aangevraagd werd in België, maar legt geen enkel medisch attest bij die hiervan getuigen. Waar uit haar verklaringen blijkt dat zij in Griekenland psycho-medische zorgen genoot (NPO tweede verzoekende partij, p. 4), kan in deze stand van zaken niet blijken dat zij hier heden nog nood aan heeft, laat staan dat zij in Griekenland niet opnieuw toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning. Het zich op zeer algemene wijze aanmeten van een kwetsbaar profiel als een gezin met twee minderjarige kinderen, weet in de geschetste omstandigheden dan ook niet te overtuigen, temeer hun twee jongste kinderen reeds 13 en 15 jaar oud zijn. Het komt verzoekende partijen toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij hun rechten en voordelen niet zouden kunnen laten gelden in Griekenland, waar zij gelet op voorgaande, in gebreke blijven.

Verzoekende partijen tonen hoe dan ook niet in concreto aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg. Evenmin toont zij, zo zulks al aannemelijk zou zijn, aan dat zij in dit kader haar rechten in Griekenland niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving haar daartoe bieden.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levens-omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partijen als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregerende materiële

deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partijen in gebreke blijven.

5. Verzoekende partijen tonen niet aan, ook al kan worden aangenomen dat hun situatie door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Zij tonen niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verwijzing naar enkele arresten geveld door de Nederlandse Raad van State is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door de partijen.

6. Derhalve lijken verzoekende partijen geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt zij een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 25 augustus 2023 staat het volgende vermeld:

"De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord.

Adv VzP stelt dat er een materiële vergissing geslopen is in haar verzoekschrift en dat VzP'n niet uit Irak maar wel uit Iran komen. VzP'n zijn het niet eens met de beoordeling van het CGVS waar deze verwijst naar het feit dat ze in Griekenland gewerkt hebben en de medische diensten beschikbaar zijn. Ze benadrukt dat zij geen verblijfstitel meer hebben (het hebben van de status wordt niet betwist). Om alle administratie in orde te brengen om te kunnen wonen, werken, beroep te doen op de medische diensten enz. moet hun titel in orde zijn en dit kan maanden duren waardoor zich een probleem van het voorzien

in elementaire basisbehoeften stelt. Gezien hun specifieke situatie, een gezin met minderjarige kinderen, heeft het CGVS hiermee onvoldoende rekening gehouden. Zij volhardt.”

4.1. In voormelde beschikking werd rekening gehouden met de door verzoekende partijen bijgebrachte (landen)informatie, op basis waarvan wordt vastgesteld en erkend dat de situatie voor statushouders in Griekenland erg precair is. Uit die beschikbare landeninformatie blijkt evenwel niet dat de situatie er van die aard is dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien.

Het komt de verzoekende partijen toe om individuele elementen aan te halen die maken dat in hun persoonlijk geval bij terugkeer naar Griekenland een situatie van materiële deprivatie dreigt. In dit verband moet, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie waarnaar ook in voormelde beschikking wordt verwezen, rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen te worden onderzocht, zoals in casu geschiedt.

In voormelde beschikking wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van de verzoekende partijen als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en worden de door hen aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarna wordt vastgesteld dat zij niet aantonen dat zij persoonlijk hun rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kunnen laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

4.2. Ter terechtzitting halen de verzoekende partijen, na op een materiële vergissing in hun verzoekschrift te hebben gewezen, opnieuw aan dat zij geen verblijfstitel meer hebben en dat hun titel in orde moet zijn om in Griekenland alle administratie in orde te brengen om te kunnen wonen, werken, een beroep te doen op de medische diensten enzovoort. Zij schuiven hierbij naar voren dat dit maanden kan duren waardoor zich een probleem stelt inzake het voorzien in elementaire basisbehoeften.

Zoals aangestipt in voormelde beschikking en door de verzoekende partijen niet wordt betwist ter terechtzitting, blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat hen en hun gezin op 23 september 2019 de vluchtelingenstatus werd toegekend in Griekenland en zij er tevens verblijfsdocumenten verkregen als statushouder (Eurodac Marked Hit van 12 april 2022; NPO eerste verzoekende partij, p. 5; Griekse verblijfskaarten van verzoekende partijen gekopieerd in het verzoekschrift). Hun Griekse verblijfskaarten blijken te zijn verstrekt sinds 23 september 2022. De verzoekende partijen dienden op 11 april 2022 een beschermingsverzoek in bij de Belgische overheden dat op 27 februari 2023 onontvankelijk werd verklaard.

Met hun betoog ter terechtzitting tonen de verzoekende partijen evenwel wederom niet aan dat het voor hen onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Griekenland de vereiste administratieve stappen te zetten om deze (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen, noch dat zij hierdoor, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. De Raad neemt aan dat statushouders in Griekenland bij de afgifte, verlenging of hernieuwing van bepaalde essentiële documenten, waaronder de Griekse verblijfsvergunning (ADET), kunnen worden geconfronteerd met bepaalde administratieve hindernissen of obstakels. In dit kader erkent de Raad dat het verlengen/hernieuwen van Griekse verblijfsdocumenten maanden in beslag kan nemen, zoals de verzoekende partijen aanhalen ter terechtzitting.

Dit neemt niet weg dat in sommige gevallen een statushouder over de nodige middelen, een netwerk of ondersteuning alsook de nodige zelfredzaamheid kan beschikken om gedurende deze periode alsnog het hoofd te bieden aan moeilijkheden die hij zou kunnen ondervinden inzake toegang tot gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, sociale bijstand en huisvesting in geval van terugkeer naar Griekenland.

Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting hun specifieke situatie aanstippen, meer bepaald dat zij een gezin met minderjarige kinderen vormen, tonen zij niet aan dat zij de periode in afwachting van de verlenging/hernieuwing van hun verblijfsvergunningen niet zouden kunnen overbruggen en in hun elementaire levensbehoeften kunnen voorzien. Er wordt in de beschikking met verwijzingen naar hun verklaringen immers omstandig geduid dat niet blijkt dat zij de zelfredzaamheid en de ondersteuning of het netwerk ontberen om hieraan het hoofd te bieden: *“Zo werkte eerste verzoekende partij tijdens hun verblijf in Griekenland voor 5 à 6 maanden als bakker in een Koerdisch restaurant in Thessaloniki (NPO eerste verzoekende partij, p. 8; NPO tweede verzoekende partij, p. 7), hadden verzoekende partijen*

toegang tot de woningmarkt (NPO eerste verzoekende partij, p. 6-7), en hadden zij toegang tot opleidingen en onderwijs (NPO eerste verzoekende partij, p. 20) en genoten de kinderen onderwijs in scholen (NPO eerste verzoekende partij, p. 11-12). Verder blijkt dat toen hun identiteitsdocumenten werden gestolen in Thessaloniki, de verzoekende partijen steun kregen van verschillende diensten, dat zij bij vrienden die ook lid zijn van de Koerdische partij KDPI gedurende 10 dagen konden verblijven en dat zij tenslotte ook financiële steun kregen van familie en vrienden in Iran, Iraaks Koerdistan en Engeland om een eigen woning te huren (NPO eerste verzoekende partij, p. 6, 8). Verzoekende partijen tonen in deze stand van zaken niet aan dat zij bij terugkeer naar Griekenland niet terug toegang zouden hebben tot dit netwerk en duurzame ondersteuning kunnen genieten om de lange wachttijd te overbruggen. Eerste verzoekende partij beschikt ook over een AMKA nummer dat toegang geeft tot sociale zekerheid waarop verzoekende partijen bij terugkeer beroep kunnen doen.”

De verzoekende partijen gaan met hun betoog echter geheel niet in op deze concrete vaststellingen, laat staan dat zij dienstige argumenten formuleren die hier afbreuk aan doen.

Zoals in de beschikking gesteld, hadden de verzoekende partijen toegang tot opleidingen en onderwijs. De Raad benadrukt hierbij dat de minderjarige kinderen van verzoekende partijen onderwijs genoten gedurende hun ruim vierjarig verblijf in Griekenland (NPO eerste verzoekende partij, p. 10-12). Ook derde verzoekende partij had toegang tot onderwijs (NPO eerste verzoekende partij, p. 10-11, NPO derde verzoekende partij, p. 3). Eerste verzoekende partij gaf aan dat zij een beetje Grieks heeft geleerd via het werk en de communicatie met het volk alsook dat zij lessen Grieks volgde en dat de tweede verzoekende partij een opleiding tot naaister volgde (NPO eerste verzoekende partij, p. 8; 20). Dat de verzoekende partijen bekend zijn met de Grieks taal bevordert logischerwijze hun zelfredzaamheid.

Door louter aan te geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling van de commissaris-generaal waar deze verwijst naar het feit dat ze in Griekenland hebben gewerkt en dat medische diensten beschikbaar zijn, en vervolgens slechts op algemene wijze de mogelijke wachttijd aan te halen, overtuigen de verzoekende partijen ook ter terechtzitting niet dat zij bij terugkeer naar Griekenland geen toegang meer zouden hebben tot het beschreven netwerk en geen duurzame ondersteuning meer zouden kunnen genieten om de periode in afwachting van de verlenging/hernieuwing van hun Griekse verblijfsdocumenten, te overbruggen.

In zoverre zij menen dat medische diensten niet beschikbaar zouden zijn, herneemt de Raad, naast voormelde vaststellingen, ook volgende gronden van voormelde beschikking waarin in dit verband wordt geduid:

“Tweede verzoekende partij wijst in voorliggend verzoekschrift erop dat zij lijdt aan psychische en mentale problemen waarvoor behandeling aangevraagd werd in België, maar legt geen enkel medisch attest bij die hiervan getuigen. Waar uit haar verklaringen blijkt dat zij in Griekenland psycho-medische zorgen genoot (NPO tweede verzoekende partij, p. 4), kan in deze stand van zaken niet blijken dat zij hier heden nog nood aan heeft, laat staan dat zij in Griekenland niet opnieuw toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning.”

Ook terechtzitting leggen de verzoekende partijen geen attesten voor die de psychische problemen van de tweede verzoekende partij staven. Er wordt dus niet aangetoond dat deze psychische problematiek nog actueel zou zijn dan wel nog verdere behandeling of opvolging behoeft. Dat zij heden nood heeft aan psycho-medische zorgen kan ook nu niet blijken. Ten slotte wijst de Raad erop dat uit hun verklaringen blijkt dat hun dochter S. en hun zoon S., thans de derde verzoekende partij, wel degelijk toegang hadden tot de nodige medische zorgen wanneer nodig, zoals terdege als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissingen: *“Daar waar u verklaarde dat uw dochter S. aan bloedarmoede lijdt (CGVS, p16) -waarvan u ter staving een medisch attest (doc 2) neerlegde- dient er opgemerkt worden dat zij in Griekenland toegang had tot de gezondheidszorg. Immers, bij aankomst in Griekenland werd S. onderzocht door een arts in Fylakio (CGVS, p17 + CGVS Z. p3 + p6-7), werd zij later in het kamp van Kavala opnieuw door een arts onderzocht (CGVS, p17) en werd zij naar aanleiding van een val op school in een ziekenhuis verzorgd waarbij haar been in het gips werd gezet (CGVS, p17). Ook S. had – niettegenstaande zijn beweringen dat hij er niet kon op rekenen– toegang tot de gezondheidszorg. Immers, werd hij gehospitaliseerd en verzorgd naar aanleiding van de aanrijding die hij meemaakte (CGVS S., p5), werd hij naar aanleiding van een gebroken neus geopereerd (CGVS S., p7) en ging hij – net als uw echtgenote - naar (diverse) psycholo(o)g(en) en een psychiater in Griekenland (CGVS S., p6; CGVS echtgenote p4).”* Ook voor dochter S. en zoon S., derde verzoekende partij, wordt heden niet aangetoond dat zij actueel nog kampen met een fysieke of psychische problematiek, noch dat zij verdere behandeling of opvolging behoeven. Tenslotte herhaalt de Raad dat eerste verzoekende partij alsook derde verzoekende partij beschikken over een AMKA nummer, dit is een sociale zekerheidsnummer, vereist voor toegang tot

gezondheidszorg en tot de arbeidsmarkt, waarop verzoekende partijen bij terugkeer beroep kunnen doen (NPO eerste verzoekende partij, p. 9-10, 12).

Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan welk belang zij hebben bij hun betoog dat ze *“het niet eens [zijn] met de beoordeling van het CGVS waar deze verwijst naar het feit dat ze in Griekenland gewerkt hebben en de medische diensten beschikbaar zijn”*.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, werd met de ter terechtzitting aangehaalde elementen dan ook wel degelijk afdoende rekening gehouden. Door deze slechts op algemene wijze te herhalen, overtuigen de verzoekende partijen niet van een bijzondere kwetsbaarheid die het hen zodanig moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zouden terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partijen zich in wezen louter beperken tot het voeren van een algemeen betoog waarin zij aangeven het niet eens te zijn, elementen herhalen en aangeven te volharden. Zij gaan hierbij echter voorbij aan de concrete gronden van voormelde beschikking waarin rekening werd gehouden met hun persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partijen blijven in gebreke daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren die afbreuk doen aan deze in voormelde beschikking opgenomen gronden en de in de bestreden beslissingen geformuleerde motieven. Zij tonen bijgevolg, gelet op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissingen en beschikking gedane vaststellingen, niet aan dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, waardoor hun situatie (bij terugkeer) in Griekenland kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij niet naar Griekenland zouden kunnen terugkeren en er hun (verblijfs)documenten niet zouden kunnen verlengen/vernieuwen en zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Griekenland werd verleend, kunnen stellen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen de verzoekende partijen geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

C. DECAESTECKER,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

C. DECAESTECKER

M. MAES